

JONAS JOELSON

TABULA RASA HOTELS

FORUM

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Jonas Joelson 2012
Svensk utgåva enligt avtal med Salomonsson Agency
Form Fredrik Bohman
Formidé Daniel Carlsten
Foto Erik Olovsson och Jonas Joelson
Tryckt 2012 hos ScandBook AB, Falun
ISBN 978-91-37-13701-8

1

Före.

Taxin stannade till, jag betalade och steg ur. Gled förbi kön.

– Välkommen, sa dörrvovven artigt och lyfte upp repet.

Tack, svarade jag inte. Gick bara rätt in och mötte bastoner och sorl och kände det filmiska nästan direkt: huvudpersonen som stod inför människomassan. Skarp och ensam stod han där, var i centrum och var jag. Hemma i staden igen, såg hur allt var sig likt, samma ambitioner och romantik, bara med lite snyggare kläder, högre modegrad. *Fina halsdukar dom har nuförtiden*, sa Ganesha. *Lite varmt om sommaren bara?* Jag log medan kameran rörde sig runt mig, lugnt och varligt, en steadycam som visade mitt bakhuvud i skarp förgrund, det facebookuppdaterande folket i suddig bakgrund. Sedan klipp till närbild på min blick och mitt leende när jag tog några steg in på stället och tänkte på hur jag saknade Amsterdam. Lea. Men det förflutna var ändå alltid skit, framtiden enda möjligheten. Jag ville framåt, vidare och vidare, mer mer mer.

Plötslig helbild: när jag hoppade åt sidan för att undvika att en skäggig indiehipster ramlade på mig med sin flasköl. Han var inne i något slags dans och tittade grumligt på mig. Tönt, tänkte jag och såg skarpt på honom. *På han, rough boy!* ropade Ganesha och jag fattade att jag skulle lugna mig. Tittade ner och såg att

min APC-skjorta var oskadd så jag ignorerade bara skägget och gick vidare, fokuserade på hmm nuet, pressade mig mot baren, försökte undvika beröring, lyckades med det och fick ögonkontakt med bartendern. Medan drinken blev till lät jag blicken glida över dyra frisyrrer och snabba samtal tills den landade på en Lisa som jag gått hem med några år tidigare, innan jag flyttade bort från stan. Hon var mer sminkad nu men kroppen var lika smal. *Lite nygammal kärlek i afton, kanske?* frågade Ganesha. *Njää*, svarade jag och log ytligt mot Lisan, som log lika ytligt tillbaka. Jag vände mig om och fann att drinken stod färdig på disken, ren och klar och fin och min. Greppade den och började trycka mig genom folkhoppen medan jag såg efter de andra.

Pojkarna.

De stod vid den inre dörren och pratade nära, intensivt.

– Tja! sa jag när jag kom fram.

Gunnar vände sig mot mig, hans ögon sprakade. Jag kände igen intensiteten i blicken från gamla dagar. Han hade djävulen i sig, det var en sådan period. De brukade vara i någon månad.

– David, mannen! skrek han och kramade om mig alldeles för hårt.

Vad är det här? tänkte jag och vände mig till Johan och Kevin.

– Läget?

– Strålande! sa Johan överamerikanskt.

– Sådär, sa Kevin och bjöd inte ens på ett leende när han sträckte fram handen.

Hur mår dina kompisar, egentligen? undrade Ganesha.

– Vad händer? frågade jag.

Den diaboliske Gunnar suckade och sög i sig halva drinken i ett drag, kliade sig i det svarta skägget. Han och flickvännen Matilda hade just bestämt sig för att satsa. De hade flyttat ihop och renoverat lägenheten i den grandiosa stil som tillhörde den uppgivna och bakåtsträvande tvåsamheten som omgav oss alla.

Nu skulle vuxenlivet inträda. Vi var inbjudna på officiell inflyttningsmiddag hemma hos dem på fredagen. Och Matilda var bästa tjejen – Gunnar borde ha varit glad. Men det enda jag såg hos honom var flackande ögon, svettig panna och forcerad andning.

Alltför full för en vanlig söndag, tänkte jag.

– Va fan händer?

– Jag har fuckat upp, sa Gunnar.

Kevin och Johan tittade ner i golvet, skamset.

– Vad då? frågade jag.

– Jag kommer sumpas henne!

Han sa det alldeles desperat, Gunnarponken. Drog i sig resten av drinken och slet tag i min arm.

– Du måste hjälpa mig, David!

Jag gillade inte när han rörde mig sådär, stirrade på mig med djävulsögonen. *Qué pasa con tu amigo?* frågade Ganesha. *Har han valt fel kakel till badrummet, eller?*

Jag hade lärt känna Gunnar på reklamskolan sex år tidigare när han snodde en tjej från mig. Det hade slutat med att han och jag blev polare medan tjejen försvann. Gunnar läste pr, hans verbala tvärsäkerhet tog honom ur de flesta knipor. På reklamskolan gick också Kevin, faktiskt i samma klass som jag: grafisk design. Han och jag tittade snett på varandra i ett halvår innan Gunnar tvingade oss att bli vänner.

– Skärpning! Ni är som två jävla gymnasiebrudar som tävlar om vem som är snyggast, sa han och fick Kevin och mig att ta i hand, precis som i Brommapojkarna där Gunnar varit lovande innerfältare en gång långt innan han blev reklamtjock.

Reklamtjock stod han nu och höll i min arm, berättade att han några veckor tidigare hade varit på bjudfest på Östermalm och att han där tappat fotfästet och fallit tillbaka i gamla synder. Svulstigt. Gunnarianskt.

– Jag hade inte fattat det, men det var värsta grejen, började

han. Festen alltså. Lägenheten var säkert tvåhundra kvadrat, mitt på Nybrogatan. Snubbens farsa var vd för nåt kreditkortsbolag i USA och han hade hyrt Globen på dan för att lira hockey med sina polare. Nu hade han fest i sitt pråliga hem med elva rum och widescreens och bastu och himmelssängar och kylskåp med alkohol i varje rum. Han var helt sorglig, stod ensam i ett hörn och tittade på tills han fick i sig en E och försökte hångla med alla brudar.

– Som *The Great Gatsby*, sa jag.

Gunnar ryckte på axlarna, fattade inte referensen. *Mäh!* sa Ganesha. *Har din kompis inte ens sett filmen? En ung Robert Redford som Gatsby. Jättefina färger i fotot.*

– Hur hamnade du där, då? frågade Johan för att bryta tystnaden som uppstod.

– Miche drog dit mig, sa Gunnar.

Miche var *min* barndomskompis. Det var jag som fört dem samman. Men under tiden jag varit borta hade Gunnar och Miche blivit något slags radarpar. Och spinkiga Miche hade lagt på sig anabolamuskler för att banka ur sig ungdomens rädslor.

– Han kände tydligen braten genom slagsmålsklubben. Därför fick vi treatment deluxe. Det var gratis bar där med bartender och hela skiten och vi testade hela sortimentet. Hittade ett hemligt bakre rum med champagne i ishinkar, rött ljus och stor säng. Som om Barry White fått bestämma själv. Och sen kom en massa folk och vi drack mer, och innan jag vet ordet av står jag på ett bord i nåt rum och sprutar champagne som en Båstadsstekare. Då känner jag hur nån tar mig på kuken bakifrån. Jag vänder mig om och där står en sån där het liten Östermalmsbrud med perfekt hy, perfekt hår, sillisar.

Gunnar tog en halvdrucken öl från ett bord och drack en ordentlig klunk.

– Hon är tajt som fan, fortsatte han. Men jag är skärpt! Jag går

på muggen, tittar mig i spegeln och säger att jag älskar Matilda, jag älskar Matilda, jag behöver inte det här. Sen går jag ut igen och hittar Miche i soffan, säger att jag ska dra hem, men han är E:ad och rolig och pladdrar på om hur jag är hans finaste mjukispolare och börjar kramas och får mig att vara kvar. Vi dricker en massa drinkar och nånstans får jag i mig nåt annat, jag vet inte vad, och plötsligt går Miche på toa och lämnar mig ensam med mig själv. Den jäveln.

Gunnar, ensam med sig själv. Gunnar, hjälplös inför sillistjejen och hennes lapdance. Gunnar, som konstaterade:

– Hon var piercad på ställen jag inte visste var möjliga.

Han hade dragit med sig tjejen till det bakre rummet där han återupptäckt hur porrskadade de sena åttiotalisterna var.

Va fan, sa Ganesha. Han är ju ond den här.

– Och innan jag drog tog jag hennes nummer, sa Gunnar.

– Dumt, sa jag.

– Dumt, sa Johan.

– Jävligt dumt, sa Kevin, drog handen genom sitt långa hår och blottade de rena dragen, de höga käkbenen.

Han såg arg ut bakom sitt perfekta yttre. Anledningen: hans perfektion var länkad till en annan felfrihet, flickvännen Camilla. De var parvänner med Gunnar och Matilda. En parvänskap som innebar parmiddagar, parsemestrar, vardagsparande och helgparande och möjligt framtida föräldraledighetsparande med gemensamt barnvagnspardragande.

– Varför berättar du det här för? frågade han.

– Därför att jag kom hem till Matilda den natten med skaplig ångest och duschade en halvtimme och kröp ner i sängen och hon bara garvade åt hur full jag var och jag tror att vi knullade och sen gick det en vecka och jag satt och hade tråkigt på kontoret, kom att tänka på Östermalmsslinkan och rätt vad det var hade jag skickat ett mess till henne.

Gunnars ögon flackade. *The Power of Christ compels you!* hojtade Ganesha. *Be gone from this creature of God!*

– Och sen? frågade Kevin.

– Och sen . . . dan efter är jag ute på lunch med en kund när telefonen ringer och jag ser att det är HON. Jag låter det ringa klart, hör det pipa och går på toaletten. Lyssnar på svararen. Så jävla jävla jobbigt. Bruden är helt nervig, hon är glad att jag hört av mig så att hon kan ringa mig för hon har fått klamydia och kan ha smittat mig.

– Du skojar! vrålade Johan.

Men Gunnar skojade inte. Han hade kanske dragit på sig klamydia och hade eventuellt också smittat sin Matilda. Självfallet hade detta fått honom att inse att han älskade henne över allt annat och självfallet ville han nu ha ett vitt bröllop, skaffa tre små barn med henne och sedan ligga sked i resten av sitt liv.

– Jag älskar henne, sa han med gråten i halsen, och imorgon ska jag till sjukhuset och testa mig. Om jag har fått skiten är det kört. Dom kommer tvinga mig att snacka med Matilda, annars ringer *dom* henne. Det är så det funkar.

Gunnar tystnade och ögonen sprakade. Inuti honom pågick en manikeistisk kamp mellan ljus och mörker. Den onda anden verkade vinna. Kevin, Johan och jag stod tysta och umgicks med våra känslor av äckel, avundsjuka, skadeglädje, ironi, ilska och likgiltighet.

– Jag behöver mer att dricka, sa Gunnar och tittade på oss. Sprit, sprit och sprit?

Vi nickade och han försvann iväg mot baren. Den kreativa brieven var levererad och Kevin och jag visste vad som väntade. Det var han mot mig. Jag mot honom. Vem skulle sätta idén som fick Gunnar ur det här? Han behövde bara rädsla förhållandet för att leva lycklig i alla sina dagar. Men hur? Luften dallrade. *Westernmusik och kaktusar. Finfina närbilder!* sa Ganesha. Kevin och jag stod med

pistolerna i hölstren. Stirrade på varandra. Vem skulle dra först?

– Har ni hört att Nils fått sparken från Brindfors? frågade han utan att blinka.

En avledningsmanöver. Den fungerade.

– Är det sant!? ropade Johan.

1–o till Kevin. Branschskvallret tog vid. Kringsnacket. Tills Gunnar återvände. Satte ner drinkarna. Kevin hade självförtroendet uppe och kastade sig direkt över uppgiften.

– När ska du till sjukan? frågade han.

– Imorgon sa jag ju, sa Gunnar.

– Gör så här, skriv inte Matilda. Skriv bara numret till tjejen.

– Matilda och jag är sambos, pucko, sa Gunnar. Vad tror du, att dom inte ser det i sina register?

Kevin hade bränt det. Jag log för mig själv och fingrade på Ganesha, den lilla snabelguden runt min hals som alltid levererade. *Käre David*, sa han, *ni står ju ändå bara här och runkar av varandra. Din kompis kan väl bara säga att han är bög?*

– Skriv våra namn, sa jag och var ett geni.

– Va? frågade Gunnar.

– Du säger bara till sjukhuset att du är bög men råkade ta ett felsteg med den här tjejen. Och Matilda är din tjejkompis som du bor med.

Jag visste att jag hade det.

– Är du allvarlig?

– Det är inte så farligt, sa jag och såg på de andra, vi behöver ändå testa oss.

Gunnar sög på drinken och skelade med ögonen. Insåg briljansen, min briljans. Skrattade.

– Det är ju riktigt vackert! Vi får äntligen komma ut ur garderoben.

Han var nöjd. Jag var nöjd. Kevin var sur. Johan var glad. Allt var som det skulle, jag var hemma i staden och levererade.

...

En timme senare lämnade vi stället. Gunnar var så full att han skulle kunna sova sig igenom ett kärnvapenkrig. Han mumlade något, tack kanske, innan Kevin knuffade in honom i en taxi och ringde Matilda för att förvarna henne om att hon skulle få hem ett kolli. Eftersom hon inte visste vad kollit hade gjort skrattade hon bara att hon var van. Taxin med Gunnar i baksätet sköt iväg mot Birkastan och den sambovarma famnen som väntade där.

Kevin, Johan och jag såg på varandra. Klockan var bara 00.47, det var söndag, sommar, natt, tjejer, allt det där – det fanns sötma i luften och mer att ge.

– Brrrrns! sa jag.

– Yep! sa pojkarna och vi dök ner i malströmmen av packade människor.

Det kändes som om hela staden var ute. Gemenskap på något sätt, vi firade tillvaron genom att inte ha strumpor i skorna. Det var återigen filmiskt när vi gick där och visst var jag huvudpersonen, det var jag, när kameran följde mig skakigt längs Birger Jarlsgatan.

– Fan, det är bra att vi gör det här, sa jag och syftade på min idé, att vi skulle säga till svenska staten att vi hade legat med vår kompis Gunnar för att undvika att hans tjej fick reda på att han varit otrogen.

– Reko, sa Johan. Reko är vad vi är.

Han hade börjat samtidigt som oss på reklamskolan men slutat redan efter ett halvår eftersom han var riktigt obegåvad. Men vi förblev ändå vänner. Johan var lojal, han hade hjärta, till skillnad från alla andra.

Kevin sa ingenting, han var ännu lite sur över att det var jag som levererat planen för att hjälpa Gunnar ur knipan. Men luften var ändå skön mellan oss, allting var så möjligt och så bra att jag

inte ens tänkte på varför jag återvänt hem till Stockholm.

– Hörni, sa Kevin glatt när vi nådde fram till Berzelii.

Han stannade, drog fram en joppe och log. Och medan han tände den pratade Johan och jag om hur fint det var att vi förblivit polare trots att jag varit borta, hur mycket vi skulle hänga nu när jag var hemma. Ja, lite sentimentala var vi, men det kunde vi kosta på oss, tyckte jag då.

Kevin räckte över gåsen till mig och då höjde jag blicken och såg en tunn figur stå vid ett byggskjul i parken. Han sprayade en vit kub. *En vit kub*, sa Ganesha, *en vit kub målar han*.

Jag vände mig mot grabbarna för att kolla om de också sett kuben. Men de hade gått vidare. Jag hörde dem snacka om att vi var härligare och bättre än alla andra så jag skakade av mig kuben och anslöt till vår överlägsenhet igen.

Berns och mycket folk i kö som Johan banade väg genom. Han trängde oss förbi de ödmjuka och rakt in i vakthundens reptilhjärneblick som reagerade igenkännande och vinkade in oss. Vi gick upp på balkongen och det var trångt, alla var igång och vi sa Tjeeena, Läget? Hej, va fin du är, Eyy!, Tack för sist och sådär, men fastnade ändå bara i baren för oss själva där vi garvade åt Gunnar och brudarna. Vi var starka, lite fucked up, bara lite, mest var vi starka. Och efter någon timme drog Kevin hem – hans Camilla skulle bli arg annars. Men Johan och jag hade större ambitioner och rörde oss ner i källaren där det doftade Finlandsfärja blandat med doftessens. Jag skulle just säga något spänstigt om källarstanken till Johan när tjejen dök upp. Hon gled rakt in i min blick och var fin, så fin att jag vände mig bort från Johan och in i kameran som låg på mitt ansikte när tjejen böjde sig fram och lade ett finger över mitt ena öra. Världen gick över i bastoner när hon sa: Gissa vad jag heter. Jag ville svara något roligtsmartdissigt men tappade det på grund

av spriten och gräset och fingrade på Ganesha för att få hjälp.

Bröst, sa han.

– Bröst? frågade jag.

Jag log varggrinet mot tjejen som såg osäker ut, lite för osäker, och då sa Ganesha: *Säg Vendela då*.

– Du heter Vendela, sa jag.

– Gabriella, sa hon. Men jag kallas Gabbi.

Rikt! ropade Ganesha.

– Gabbi, det låter rikt, sa jag och hon skrattade.

På något sätt var hon mjuk. Jag gillade det, att hon inte bara var stockholmsbrudig-jag-knullar-dig-mer-än-du-knullar-mig, utan fin, mer rosa i kanterna liksom.

– Du är nåt slags . . . kändis eller nåt, va? frågade hon och jag skrattade till.

– Hur gammal är du, egentligen? frågade jag och hon såg osäker ut igen.

– Tjugofem, svarade hon och klippte med ögonen.

– Fast tjuogoett, va?

– Ja, sa hon och skrattade och jag köpte drinkar åt oss, började bli rätt väck, lång helg, men kunde inte bry mig mindre.

En drink till åt Vanessa, nej Gabbi, som var full och rolig. Vi låtsades att hon var en överpeppad fashionista som bara ville in på Byrån där jag jobbade.

– Hur många måste jag ligga med för att bli assistent där? frågade hon.

Bara en, tänkte jag och sa något annat, något om sommaren kanske. Hur som helst låg vi hemma hos mig en timme senare, Gabbi och jag.

Sympatisk flicka det här, sa Ganesha.

Det var innan han försvann.

ETT

Efter.

Vissa dörrar går aldrig att stänga när de en gång har öppnats. Jag vet nu vad jag är kapabel till. Det finns inget förlåtande kvar, ingen försoning.

Folk säger att man ska vara sig själv. Mig själv? Honom vill ni inte veta av. Inte jag heller. Till alla som sjunger självkännedomens lov kan jag bara säga: Ni har inte tittat länge nog i spegeln. Ni har inte sett vad som finns där.

Det har jag.

Det är kväll, vinter, ett halvår efter att det hände och jag ligger i sängen hemma hos Gabbi. Stirrar i taket. Det finns mönster i färgen som ser ut som spindelnät. Ärren kliar. Och jag är inte kär.

Ändå vill hon ha mig kvar. Ändå är vi tillsammans, Gabbi och jag. Det är sorgligt eftersom det kunde vara fint – hon är söt och jag är snygg, hon är god och jag är ond – vi kunde vara komplementära, som de säger på tv. En dröm som blir till verklighet. Men så är det inte. För ingen lycklig liten såpbubbla av tvåsamhet svävar omkring i hennes sovrum när hon vänder sig om och försöker hångla med mig för att bryta tystnaden som jag vägrar prata om. Hon kysser mig i nacken vilket bara gör det värre och jag imploderar in i detta förbannade själv där förbannelsen, rösten, hatet väser: *Huvudgenomglasditthuvudgenomglaaas.*

Jag sätter mig upp, lite för häftigt. Märker att hon märker att jag bara vill bort härifrån men vill inte att hon ska märka det så tydligt – jag behöver henne för att hon tror på oss, så att jag kan hata henne för att hon gör det – skärper mig därför och tittar på henne. Hon ligger där förvirrad. Blond och storögd. Jag böjer mig ner, kysser henne, ganska ömt faktiskt. Hon verkar tro på det, vilket både gör mig glad och äcklad. Hon knyter sina armar runt mig.

– Lägg dig ner här hos mig, säger hon.

– Måste ta en dusch, mumlar jag och drar mig ur hennes grepp.

Går ut ur sovrummet och in på toan. Lämnar henne kvar på sängen men vet att hon kommer. Jag drar av mig kläderna snabbt, hoppar in i duschen, på med maxvärmen på vattnet. Ett par sekunders kyla medan det knäpper i rören och sedan kommer hettan och jag suckar när huden skällas och smärtan far runt i hjärnan som bubblor i champagne. Ansiktet, skalpen – mitt huvud domnar bort.

Idag såg jag Gunnar på stan. Jag har hört att han har börjat dricka igen. Han kom lommande med huvudet hängande som ett övermoget plommon mellan axlarna. Jag gömde mig i en port, tror inte att han såg mig. Han passerade förbi medan jag vände bort ansiktet och fingrade på ärren i min panna, de som påminner mig om sommaren och det som hände då, det jag gjorde mot Gunnar och det han gjorde mot mig.

Jag hör Gabbi komma in i badrummet och jag vrider tillbaka till normalsvennig temperatur. När hon kliver in i duschen strålar vanligt, lagomljunt vatten omkring oss. Hon ska inte tro något annat. Men ångan lämnar ännu spår och antagligen känner Gabbi smärtans sista varmvatten rinna kring fötterna när hon greppar min kropp bakifrån. Jag vänder mig om och ser att värmen, vätan, mjukheten och tungan som möter mig är sexiga. Jo, jag vet det, också jag kan betrakta bilden, hur vi

hånglar mot duschväggen av svindyrt kakel som hon satt dit för pappas pengar, och när jag för handen över hennes mjukdelar och hon blundar finns även porren där: duschstrålen över hennes ljusa hår, huvudet halvt tillbakalutat, ögonen stängda, hennes mun rund, något öppen och hyn flammande. Att jag ser det gör ögonblicket till mitt. Och jag behöver det. Behöver ensamheten som min blick skänker. Betraktar Gabbi och hennes omedvetenhet, hennes närvaro utan baktankar, bakom stängda ögon, hon är helt inne i upplevelsen av sig själv och jag kan för en millisekund vara oförstörd. Frikopplad. Sorgen är borta.

Men ögonblicket är kort. Hon märker att jag ser på henne, man gör ju alltid det, kylan från min blick når hennes inre. Hon öppnar ögonen med en bekymrad rynka i pannan och mitt ögonblick är borta. Med ett finger ännu inuti henne ser jag mig själv i hennes pupiller. Ser den jag är, som jag inte kan gömma mig från, och i huvudet vrålar det *Huvudgenomglaaaaas!* och jag måste blunda, knipa igen ögonlocken. Hårt hårt. Men bilderna från sommaren kommer ändå. Gunnar och klamydian, Claudia på golvet, Matilda med brevet i handen, alkisen på tidningen, Viktor på pallan och kuban jag såg just innan kängan träffade min panna.

Jag drar fingret ur Gabbi och för upp handen till ärren. Spåren av sommaren. Idag när jag gömde mig för Gunnar såg jag hans blick, tom och ihålig. Som om han var död. Det är mitt fel. Smärtan i huvudet, punkten i pannan, mellan ögonen, blänker till så skarpt och vrålar *Dra knytnäven i väggen nu! Krossa knogarna!* Jag skjuter Gabbi ifrån mig. Hoppas ur duschen och famlar efter en handduk.

Måste härifrån, snabbt.

– Vad händer, David? ropar Gabbi från duschen.

Jag kan inte svara något, bröstkorgen krampar, andningen stryps.

– Men vad gör du? frågar hon.

– Jag måste dra, flämtar jag fram och börjar ta på mig brallorna med ögonen hoppessade i tårar medan jag hör henne komma ut ur duschen bakom mig.

HUVUDGENOMGLASHUVUDGENOMGLAS! ropar det i huvudet men jag får ändå på mig strumporna, stapplar ut i hallen.

– David, vad händer?

Jag svarar inte, får på mig dojorna, knyter inte. Står i bar överkropp, håret droppande. Det är svinkallt därute. Jag kommer frysa ihjäl.

– Låna mig en handduk, Gabbi!

– Inte om du inte säger vad som händer, svarar hon från toaletten.

– Okej, skit i det då, säger jag och drar skjortan över huvudet och sliter jackan från kroken.

Jag vet att hon har ställt sig bakom mig i tamburen, jag känner hennes närvaro, att hon bara vill väl, kärlek. Jag vet det. Men jag öppnar ändå ytterdörren och kastar mig ut och hon står kvar och ser efter mig när jag störtar nedför trapporna på väg bort.

Bort från henne och drömmarna om den lyckliga såpbubblan och illusionen att det ska bli vi, vi bara vi, mot världen vi, i alla våra dagar: vi, under ett gemensamt kärlekstäckte om femtio år eftersom det räcker för våra pensionerade men ännu förälskade kroppar. Det är morgon i vårt framtidshem. I Gabbis drömmar öppnar jag ögonen i vår säng år 2065, vänder mig mot henne och tänker: Vilken fantastisk kvinna jag delat mitt liv med, vad fantastiskt fantastisk hon är. Jag är världens lyckligaste.

Bort från det.

Det är vinter, det är nu som rösten viskar: *Ta tag i ditt hår och kör huvudet genom glas genom glas.* Jag jagar ner genom Gabbis trapphus. Kan känna hur det sker, mitt huvud far genom glas och jag måste härifrån. Jag kommer ner till porten, sliter upp dörren och ser lampor gunga tyst över karga gator. Isvinden rör

min våta hud, jag ryser till. Jag huttrar och kommer på att mina handskar och min halsduk är kvar uppe hos Gabbi. Men jag kan omöjligen gå upp till henne igen. Vänder mig om, ser mig runt i trappuppgången. Under anslagstavlan finns ett element, det är varmt och jag sjunker ner, känner värmen genom jackan. Här sitter jag i ett trapphus, suckar och betraktar speglingen i dörrglaset.

Där sitter han, David Skoglund, pojkmannen med ärr i pannan, rak sidbena, skarpa ögonbryn, lakonisk mun, spetsiga axlar, långa ben och mörka ringar under ögonen. Jag stirrar på mig själv. Väntar på att det ska dyka upp något.

Det gör det inte.

En vibration i fickan väcker mig. Vad ska hon säga nu? tänker jag och drar upp mobilen. Men det är inte Gabbi, utan Johan, den ende som fortfarande hör av sig. Ett ord och ett frågetecken räcker för att jag ska släppa smärtan, Gabbi och Gunnar, allt det där. "Sprit?" står det i Johans sms. Och David reser sig. Jag reser mig. Ruskar den värsta fukten ur håret, öppnar porten. Går ut.

Några minuter senare i baksätet på en taxi. Jag är på väg ner på stan och allt vänder så snabbt. Det kommer gå bra det här. Trots allt. Vet inte hur, eller vad, men det kommer gå. Något ska hända. Något bra. Forsar Odengatan fram i taxin. Genom snögloppet. Lurarna levererar musiken som ger gatorna deras soundtrack och det känns som om det hände för länge sedan, hände så bra som det brukade göra mig, och jag ser mig själv se mig själv åka i taxin, titta ut över världen och den bilden gör mig inte ens ont. Här är jag bara ögon, en blick utan kropp, skulle kunna fortsätta åka, bara fortsätta betrakta allt hårt och sorgligt och vackert för alltid. Vi forsar vidare och chaffisens mun rör sig, han tror att jag lyssnar på hans ressentiment. Att jag bryr mig om mobilerna och arrogansen och förflackandet och ungdomsmennuförtiden och den dåliga snöröjningen. Men jag flyger med

ögonen i fönstret, blicken på människorna därute. Jag är långt borta och människorna och tankarna och staden och känslorna är precis som jag vill att de ska vara. Ytor. Men det är inte ytligt, utan rent, på riktigt.

Jag ser två personer som kränger till och stannar och hånglar. Ännu en bild, gör inte ont den heller, den kan inte nå mig nu, jag får vara. Jag är så avlägsen och innerlig. Vet att lösningen är nära. Men lösningen på vad?

Blicken far ut över nattstockholm. Birger Jarlsgatan ropar *Bli något, bli någon, vad du än gör: bli!*

Men jag vill bara vara ögon. Och på något sätt är det som om du var här då.

Peppad. Jag anländer till det vanliga gamla stället och tittar in med förväntan i blicken. Där sitter Johan och dricker öl med någon polare. Jag tittar närmare, ser svart skägg och ett brett ansikte. Gunnar!

Vad i helvete! Vad håller de på med? Ska vi skaka hand som två juniorer i BP och bli vänner? Eller är det här en fälla? Ja, de vill mig illa. Så är det. Helvete helvete!

Mina gamla vänner dricker och snackar och kanske saknar jag ändå tiden som gått. Ja, kanske samsas längtan, mörker, ånger, hämndbegär och allt möjligt i min själ där jag står utanför och tittar in. Men mest vill jag ha en drink. Bli lämnad ifred. Så jag duckar, stänger av telefonen och smyger ner till Stora baren. Beställer en Old Fashioned. Dricker den. Får mig en till. Och en till. Ser på trista människor, en måndag i februari: skjortorna bredvid mig talar om ”den amerikanska börsens historiska övertro på teknik”, bartendern flexar gaddningen som är rödflammig och de tre vitt-vin-tjejerna längre ner i baren tragglar på om sina rosa känslor. Jag? Jag är fast i detta.

När jag kommer ut på Birger Jarlsgatan är jag tillräckligt packad för att vända mig åt höger och gå gatan fram med målinriktade steg utan vare sig mål eller riktning. Totalt tvärsäker och fullständigt vilsen marscherar jag genom vinternatten. Det blåser nordan ute, vinden drar genom kläder och hud, piskar själen. Jag plockar upp mobilen och skakar på handen medan jag bläddrar genom telefonboken. *Vad som helst. Vad som helst.* Anton, Bea, Cp-Markus, David 2, Elin. Jag har ögonen på displayen när jag brakar rakt in i Miche. Han kommer ut från Seven Eleven vid Stureplan. Kort och vältränad står han framför mig. Spåren av gräs är omisskännliga. Ett upprivet paket Marlboro Lights i ena handen. Rizla i den andra. Rödblanka ögon.

Miche säger inget, bara tittar på mig med ett skevt leende på läpparna. Jag stirrar tillbaka på honom. Och så står vi en stund.

– Du vet att jag bara körde bilen, säger Miche.

Jag nickar.

– Asså, om du vill mig nåt får du fan säga det rätt ut, säger han.

Jag nickar.

– Det var Manges och Juans deal med Gunnar, inte min.

Jag nickar. Vi stirrar fortfarande på varandra.

– Mange har åkt in för misshandel på en snubbe, har du hört det?

Jag nickar.

– Vart ska du? frågar jag.

– Jag har kontor här, du vet.

Han pekar inåt byggnaden. Jag hör ensamheten vråla i mig. Desperationen. *Vad som helst.*

– Har du nåt att röka, eller?

Miche betraktar mig, fnyser.

– Visst.

Han vänder sig om, går några steg nedåt gatan och sticker nycklarna i en port. Jag hakar på. Vi går in. En korridor. Ny dörr.

Fippla med nyckel. Tappa ciggpaket. Plocka upp. Tystnaden mellan oss. Hissdörr. Gå in. Värre tystnad.

– Jag tror jag har varit på fest här nån gång, säger jag.

Miches tur att nicka.

– Dom flesta har det.

Vi stannar på våning fyra och kommer ut i en småskitig trappuppgång med två trädörrar åt var sitt håll. På dörrarna sitter skyltar med en massa namn. Nya Kontoret heter stället. Jag känner igen en del namn: författare, konstnärer, fotografer, reklamare.

– Hur många sitter det här, egentligen? frågar jag.

– Jag vet inte, femtio kanske.

Jag vet att jag borde fråga något mer men kommer inte på något. Står tyst. Miche rycker på axlarna, låser upp dörren. Vi kommer in i ett rum med en enorm kakelugn, stuckatur i taket och äckliga golv. Finfin dekadens, ett gammalt sekelskifte i förfall. Passerar genom ett ännu större rum med ett tiotal skrivbord och bokhyllor längs väggarna. Går vidare in i en trång korridor som vindlar förbi ytterligare kontor och jag säger att det är som en labyrint här. Miche svarar inte. Jag hör en technobas från en av dörrarna. Just där stannar Miche till. Det är mörkt i korridoren. Nyckel. Fippel. Tappa ciggpaket. Dörr. Fippel. Det hänger en gammal ZZ Top-affisch med bikinibrudar på dörren. Miche öppnar den, en söt doft tränger fram ur rummet. Han går in, lägger ifrån sig ciggen på ett soffbord och går fram till ett dj-set. Jag följer efter honom in. Han höjer volymen, jag känner basen i bröstet, technovrålet i öronen. Luften mättad av gräsrök. Vid Miches skivspelare balanserar ett mindre berg av fimpar i en askkopp och precis bredvid mig står en röd soffa. Den ser trevlig ut, så jag sätter mig.

– VAD HÄNDE MED ERA VISIONER, DÅ? vrålar jag genom technon. NI SKULLE JU TA ÖVER GALAXEN?

Miche tittar upp och ser faktiskt riktigt ledsen ut.

– DOM DÄR PUNDARNA GÅR INTE ATT LITA PÅ, skriker han och ser ut som om han suckar. KOLLA UNDER MÖBLERNA.

Jag reser mig mödosamt från soffan och sätter mig ner på alla fyra, tittar upp under bänkarna och stolarna. Tänder en tändare för att se, och häpnar. På undersidan av möblerna har man ristat in hundratals kuber i identisk storlek.

– MANGE OCH JUAN FUCKADE UR OCH TAGGADE OCH KARVADE DEN DÄR JÄVLA KUBEN ÖVERALLT, ropar Miche.

Jag reser mig lika mödosamt från golvet, sätter mig tungt i den röda soffan. Ser på Miche.

– JÄVLA BARN! skriker han.

– Vad är dealen med kuben? frågar jag.

– VA?

– VAD ÄR DEALEN MED KUBEN?

– VI GJORDE ETT JOBB FÖR DOM DÄR TABULA RASAMÄNNISKORNA.

Jag nickar. Minns när Miche berättade om det för mig i somras vid Reymers. Innan det hände. Jag orkar inte tänka på det mer.

– RÖKA! ropar jag.

Han sänker volymen. Kommer över till soffan.

– Jag har fått ny shit av min dealer. Bästa skunket, du vet, säger han och plockar upp en cigarrask från golvet. Eller är du sugen på kemikalier?

– Nej fan, grönt funkar, svarar jag.

– Ja, samma här.

Han plockar upp en påse med klibbiga skott. Börjar mecka en ordentlig joint med tre rizlas. Berättar hur det gick åt helvete med alla planerna i somras eftersom de andra är idioter. Nu ska han bara satsa på dj:andet. Och sig själv. Precis som alla andra, tänker jag och väntar först på att han ska bli klar med jointen

och väntar sedan på att han ska passa den istället för att prata om sin dealer och sina klubbar och sina sköna brudar och bästa E:et och Carl jävla Sundevall och det grymma setet han hade tillsammans med Kornel häromnatten. Men det gör han inte. Han drar bloss efter bloss och pratar på om hur han ska satsa på Tyskland härnäst och hur techno ändå är den överlägsna musikstilen och jag tänker att helvetet är nog att sitta här som en jävla idiot och vänta på att han ska passa den förbannade gåsen. Miche drar ett s j ä t t e bloss, som egentligen består av fyra små bloss, innan han passar över och jag inhalar efterlängtad och börjar direkt hosta.

– Shiit, pressar jag fram.

– Jag sa ju det! Bra grejer, va! vrålar Miche glatt, reser sig och återvänder till skivspelaren. Lyssna på den här remixen, en österrikisk galning, så maxad! ropar han och jag drar ett bloss till och märker direkt hur det sänker mig.

Lyfter joppen mot Miche men han är inne i sin mix, så jag tar ett tredje bloss och det vänder sig nästan i magen. Andningen blir tunn och krampaktig. Med en kraftansträngning halvreser jag mig och lägger joppen på ett fat på soffbordet, sjunker tillbaka i soffan, blundar och musiken är över mig, runt mig, i mig, dunkar mot bröstbenet och drar mig nedåt. Paranoian fattar hur det ligger till. *Han rökte ner dig, väser den. Små smulor på toppen, sen maxat med avgrundsskunk i resten.*

Jag försvinner in i mig själv. Tankarna sugts bakåt, utan fast grund. Min kropp upplöses. Mina tankar likaså, splittras i miljoner. Jag kommer aldrig upp härifrån. Färdas runt bland bilderna av allt jag gjort, allt är bubblor, enorma atomer som studsar mot andra atomer och jag är fast i detta bollhav. *Fan fan fan jag måste härifrån, måste ut!* Men det finns ingen horisont, ingen punkt som höjer sig över, bara oändligt många av dessa jävla bollar och jag börjar få panik över att inte kunna hitta ut. Så jag andas, andas och säger till mig själv: *Öppna ögonen.* Och faktiskt så öppnar sig

ögonen. Men det gör det bara värre – reflexen att spy river genom kroppen. Den sliter i bröstet, en djup smärta i diafragman, och jag blundar igen, sätter mig upp.

– LÄGET? vrålar Miche med lurarna på och jag undrar hur lång tid det har gått.

– Sådär, säger jag.

Sammanpressade käkar.

– Bra grejer, va! ropar Michefittan.

Jag får ner huvudet mellan knäna. *Helvetes skunk*. Volymen är hög, det gör ont i öronen och huvudet vrålar: *Måste härifrån!* Jag reser mig upp, stapplar till, blodet rusar från huvudet, tankarna blir blanka och huvudet vitt. Jag tar tag i bordet, klarar balansen med en hårsman.

– Hur går det? frågar han.

Jag svarar inte, går till dörren, trycker ner handtaget tungt och öppnar dörren. *Måste härifrån*. Jag vinglar nedåt korridoren. Passerar rum efter rum – stängda dörrar med konstiga affischer och kläder i gångarna. Jag når till slut en öppen dörr, som leder in till en toalett, tänker *Hold hooold hooooooooold!* och kastar mig in. Golvet är skitigt. Spelar ingen roll. Jag går ner på knä, öppnar locket, bajsrand, händerna kring toastolen. Jag spyr ner i vattnet. Gång efter gång kommer det, konvulsion efter konvulsion. Jag sitter där på knä, dreglar ner i toaletten, andas genom munnen, känner näsan svida av magsyra.

Efter en stund, jag vet inte hur länge, fattar jag att jag är klar och spolar, stänger locket och sätter mig på golvet bredvid toastolen. Ett hugg i magen som trycker sig uppåt och helt plötsligt grinar jag, hulkar, och ur mig kommer ett enda ord.

– Mamma.

2

Före.

Klockan 08.13, måndag. Det var fyrtiosju minuter kvar till måndagsmötet på jobbet när jag vaknade i min säng och fann att Bernstjejen inte var borta. Det fanns ingen lapp på bordet med hennes nummer, ingen tom kudde bredvid. Hon låg kvar och såg på mig.

– God morgon, sa hon.

– Hej hej, svarade jag och klippte med ögonen, famlade efter namn. Eh ... Greta?

– Gabbi, sa hon. Och du heter David.

Fan.

– Hur gör vi det här på bästa sätt, då? frågade jag.

– Jag tänker att jag blir kvar här och sover i din säng en stund medan du är på jobbet. Sen tar jag en taxi till mig och hämtar mina grejer. När du kommer hem igen kan jag vara klar med inflyttningen.

Lite rolig är hon ändå, sa Ganesha.

– Det blir jättebra, jag ska bara ta en dusch och kräkas lite först, sa jag, reste mig upp och där hängde kuken skrynklig, som allt annat efter helgen, och jag tittade på henne, söt, lutade mig fram och kysste henne, lite dumt kanske, men va fan.

Hennes läppar var mjukt kåta och jag hann känna Knulla!

och tänka Klockan! och resa mig, backa ett par steg och titta på henne. Ung. Tjugotvå? Tjugoett? Tjugo? Äh va fan. Jag lade mig ner igen. Missionärt. Inte bästa, men bra.

Undergivna och söta tjejer ska man aldrig klaga på, konstaterade Ganesha när Gabbi kokett vinkade farväl vid Zinkens t-bana en timme senare. Jag kastade mig upp på hojen ungefär samtidigt som måndagsmötet gick igång på Byrån eftersom de inte orkade vänta på mig längre. Vann snabbt fart nedför Hornsgatan. Jag gillade att cykla. Sus i håret och lent i luften. Drog rödljuset vid Rosenlundsgatan med ett skönt svisch mellan bilarna, någon tutade bakom mig, sket jag i, for vidare förbi Bysistorg. Mitt ego zoomade ut i filmen om mig, höjde volymen, filmade uppifrån där jag for fram på mitt ombyggda bockstyre. Jag var snabb med Byrånfindojorna på, bruna och herriga, inga strumpor, helt somrig var jag, med brallorna från en holländsk designstudent och skjortan, en tretusenkronorssak från Carin Wester, och solglajorna från åttiotalets Miami. Som den stjärna jag var.

Vid Mariatorget tittade solen på mig genom träden och visade en barnvagn vid övergångsstället. Jag girade och rullade in på mörka Hornsgatan under puckeln, tryckte i lite extra för jag gillade inte kylan där, under kyrkogården. Men vid tunneln blev jag tvungen att stanna för rödljuset, sätta ner foten mot marken och andas två gånger. Såg en vit kub målad på muren under kyrkan. På något vis väntade jag mig att en smärta skulle komma, ja att bilden av mig som stod där och tittade på en kub skulle slå tillbaka. Men inget hände. Jag var kvar i sommarfilmen, i farten, det blev grönt och jag hojade vidare. Kom fram till Slussen och svängde vänster ner mot Gamla stan medan jag i tankarna flög rakt ut över Saltsjön, över staden, och började sjunga om något evigt eller om någon nymf. Bakfull. *Som Bellman*, sa Ganesha.

...

9.24 parkerade jag hojen utanför Byråns kontor, en fullständigt megaloman inrättning. Byrån hade tagit över ett helt palats, mitt i Gamla stan, med fyra våningar av marmor och statyer, åtta meter i tak och komplett högborgerlig skamlöshet. Det var pråligt, nästan *för* snyggt. Våra reklamkunder undrade vad deras pengar gick till egentligen och det var en relevant fråga, väldigt relevant faktiskt, den hade inget vettigt svar. Men det brydde jag mig inte om när jag studsade uppför trappstegen, in genom porten och förbi den mörka säkerhetsventilen. I palatset ven jag förbi receptionisten med bröstet. Hon blinkade flicksyndigt. Jag log ett leende som sa: *En dag eller natt, då du lilla receptionist*, och joggade vidare genom p e l a r g å n g e n – så sjuttonhundratotaligt att man ville täcka sig med vitt puder och runka med en gräddbakelse i handen. Byrån var sådan, som gräddig onani.

Jag nådde fram till trappan och den var såklart i marmor. Jättelik, centrerad i slutet av gången, låg den där stolt som ett lejon. Tio meter bred och med åtta meter rymd över sig. I taket fanns målningar av skira kvinnor och diffusa dygder från nordiska sagor ingen längre mindes. *Upp! Arbeit!* vrålade trappan så att det ekade i mitt huvud. Men min inre elefant hade fått upp ett spår som erbjöd en flyktväg. Till höger om trappan fanns nämligen köket och därifrån spred sig doften av frukost.

På Byrån fanns en tyst kontorsstab, magiska små människor som sprang omkring och kommunicerade med morsekoder. Man såg dem nästan aldrig, de bara fanns där. Ordnade frukostar värdiga Ludvig XIV. Pekannötsbröd, norditalienska ostar, honungssöta apelsiner, färskpressade juicer i ofattbara fruktkombinationer, och allt var biodynamiskt. Biodynamisk yoghurt, biodynamisk müsli, biodynamiska tomater, biodynamiska servetter. Ganesha och jag hade börjat bli misstänksamma. I vad bestod denna bio-

dynamik? Vilka var dessa ninjaliknande väsen och vad fanns i deras mörka hjärtan?

Och då, plötsligt, på väg in mot frukosten, såg vi hur allt hängde ihop. Bilder från ett fruktansvärt arbetsläger dök upp. Ljuden av våld. *Hör du Wagner spraka i högtalarna?* viskade Ganesha. *Och ser du dom stackars armeniska oskulderna? Dom som tvingas slicka fram biodynamiken ute på fälten. Ser du? Kontorsstabens hemlighet.*

Det gjorde jag. Stod fastfusen nedanför trappan på Byrån med huvudet fullt av bakfulla sannsyner. *Ser du, fortsatte Ganesha, kontorsstabens chefsideolog? Han sitter där med ridspöet på sin tron och blickar ut över arbetslägret. Han är kort och stabbig, läderklädseln smiter åt kring kroppen som ett korvskinn. The horror, the horror of the biodynamics, viskar han och drar handen över flinten.*

Men hallå! skrek trappan. *Slå igen sagoboken och spring upp och jobba!*

Men Ganesha hade fått upp vittring. Han sniffade med snabeln.

Pekannötsmackorna ... Hmm ... Tror du armeniskorna slickat på dom också?

Jag var i behov av svar och styrde stegen mot frukosten.

I köket var det ett jävla liv. Eller nej, det var det faktiskt inte. Det var inte ett jävla liv. Men det borde ha varit det.

Fem timmar tidigare hade i princip samtliga tjugo personer som befann sig i detta välkaklade rum druckit sista drinken. Sista drinken av många. De måste, bara måste, ha befunnit sig i samma vansinniga limbo av fylla och bakfylla som jag. Men de såg fantastiska ut, uppträdde väluppfostrat och samlat. Det var det mest skrämmande med Stockholm, att natten och dagen var två så totalt separata världar. Om dagen rådde det blonda socialdemokratiska fokuset, en tyst kamp för att hålla tillbaka smärtan och adrenalinet med kaffe, arbete, möten och nytta. Alla medel var

tillåtna: is på ansiktet minskade svullnaden, cleareyes gav ögonvitorna plastig vithet, en primer gjorde huden slät, en anti-fatigue eyeconcealer täckte över de mörka ringarna under ögonen på såväl killar som tjejer. Och tuggummit dolde hur det höll på att ruttna därinne. Dagen styrdes av den karga vänstra hjärnhalvan. Medan natten var ett ordlöst vrål av sockerstinna fyllor.

Osäker på vilka av dem jag egentligen hade träffat igår plöjde jag mig framåt genom frukosttrupperna och nådde bordet med mat. Där stod Jamine, snyggast på Byråns fashionavdelning, och hällde biodynamisk müsli i sin biodynamiska yoghurt och jag fick kämpa för att behålla mitt stränga måndagsansikte – Ganesha fnissade inom mig. Bredvid henne stod två slavar från Byråns filmavdelning och preppade kvadrupla cappuccinos till någon producent som satt och gormade några trappor upp, mörkerbakis.

Jag högg en organisk citronkaka och kikade ut över brösten kring bordet. De var smala. *Här är det bara fashiontits*, sa Ganesha. Han hade rätt. Inga reklamare. Ingen av de mina. De satt i måndagsmötet. Överjaget högg till. Det var dags att gå upp nu. Dags att jobba.

Men den där juicen, vad är det för smak? undrade min indiske tjockis.

En kvart senare brakade jag in på måndagsmötet med en hallonmangoingefärajucefläck på skjortan. Som en sjuåring på lyxspa.

– Hepp, sa jag och nickade mot byråkollegorna runt det svin-dyra, ovala bordet.

De var i full gång med att läsa igenom kundlistan, så viktigt de bara kunde när jag avbröt dem.

– David, välkommen till jobbet, sa chefen putslustigt.

Han såg ut som en sprucken tomat efter helgens vinorgier. Men ingen nämnde hans Stenbeckska excesser, allt var okej när man hette Peter Jarlgren och var reklamlegend. Sina fyrtiofem

år till trots drog han handen genom håret med ett kroppsspråk som en tonåring. Hans vita skjorta var, som vanligt, lite pojk-slarvigt uppknäppt under den svindyra kavajen, jeansen kostade, som vanligt, en förmögenhet och han talade som alltid som om världen låg för hans fötter. Vilket den ju också gjorde.

– Var har du varit?

– Ursäkta, det var stopp i ... ja, det var stopp helt enkelt, sa jag och slog mig ner.

– Jaja, sa Vd-Peter och fortsatte: Jag tar det igen nu när du är här. Jag fick ett samtal imorse, vi vann pitchen för den finska banken. Jäkligt bra jobbat, David.

– Tack tack, sa jag och bockade eftersom det var jag som nailat idén vi vann pitchen med.

Det var ett sentimentalklyschigt spår som finnarna såklart älskat: barn som berättade om sina föräldrars framtidsplaner. Igenkänningshumor och, framför allt, patriotiska slagskott i den finska kryllan. Hur banken hjälpte barnens föräldrar att bygga framtidens Suomi.

Chefen log ett stressat leende.

– Okej, vad är nästa? frågade han och vände sig till Projektledar-Tim, som var trettioåttre år, trebarnspappa och jättevuxen.

Tim berättade om en pitch för ett parfymmärke som var på gång. Tydligen var jag med i arbetsgruppen. Han tittade på sin lista och började prata om tidsplaneringen. Jag slutade lyssna. Ristade in ESHA med en nyckel under bordet och plockade en överbliven apelsinklyfta från Produktionsledar-Jennys tallrik. Hon log. Jenny var trevlig, just så trevlig som man var tvungen att vara som produktionsledare, det vill säga ett hack mindre trevlig än receptionisterna, som stod längst ner i hierarkin och var trevligast av alla. Trevlighetsgraden var ett slags intern klassmarkör – ju trevligare, desto längre ner i hierarkin, ju odrägligare, desto högre upp.

– ... så pitchen för parfymmärket handlar lika mycket om pr-delen som själva reklamen, sa Projektledar-Tim och fick det att låta ungefär lika kul som att vara domare i en sexdagars crick-etmatch.

Shit, vad bakfull jag är, tänkte jag och började fundera på gårdagskvällen. Det Gunnar berättade om Matilda och klamydian. Vad hade jag haft för idé egentligen? Att vi skulle låtsas vara gay?

– Hur har du det, David? Hinner du? frågade Tim och jag hajade till.

– Hepp!

Jag såg på honom. Han såg på mig.

– Jo, har du tid att jobba på parfympitchen?

– Eh, säkert inte, men visst.

– Bra, sa Tim.

– Fint, sa Vd-Peter och tittade på listan över kunder. Nästa är ... spelbolaget. Tar du den, Katrin?

Katrin började prata och jag slutade lyssna igen. Blicken vandrade runt bordet där det satt tjugo personer, ett charmerande litet ekosystem, uppbyggt genom strikt darwinism. Inom Byrån fanns en mängd olika arter, som på varje reklambyrå. Vi hade copyn, textmakaren med huvudvärk. Han suckade sig fram genom tillvaron, var ack så analytisk och sa alltid saker som: Vi måste bygga konceptet som ett logiskt korthus. Eller: Det måste hänga ihop! Ja, så kunde han ropa, copyn. Han funderade över innehållet, sentenserna, payofferna, kärnan och sådant jobbigt. Han skrev sina ord om dagen, bedövade smärtan med sprit om kvällen. Hade 13-tums Macbook, svart eller aluminium.

Sedan var det vi ad:s, som tog hand om formen, det visuella uttrycket för kampanjen. Art directors. Vi var konstnärliga och fria själar som bara brydde oss om vad andra ad:s tyckte. Vi hade gått Nyckelviken eller Konstfack innan reklamen tog oss. Ansåg oss fortfarande stå över kommersiellt jobb och hade 17-tums

Macbook Pro. Generellt sett var vi mer intresserade av kemiska droger än sprit.

Tillsammans bildade vi copys och ad:s, alkoholister och knarkare, släktet Kreatörer, där även originalaren ingick. Originalaren var en tvångsmässig version av kreatörerna. Han eller hon skötte slutputsen inför print genom att mäta med linjal på skärmen så att allt stod rätt till. Eftersom arbetet ansågs mindre kreativt än copyns och ad:ns var originalaren lite mindre värd och följaktligen trevligare.

Produktionsledaren var som sagt ännu trevligare, en honvarelse som styrde upp mötena, beställde taxi och gjorde så att allt fungerade på byrån. Hon hade duktighetskomplex, åt inte alls eller för mycket men kräktes då snabbt. Hon hade mångfärgade post-its med långa to do-listor på skrivbordet. Hennes dator var en vit 13- eller 15-tums Mac, den billigaste av de bärbara, men dyrare än receptionisternas stationära datorer.

Vd:n var självfallet en hanne. Han satt oftast i ett eget rum, där han kom och gick som han ville. Han var materialist, gillade USA och pengar och hade kontakter. Hans jobb gick ut på att spela golf och sparka folk. Vd:n var nära besläktad med cd:n (creative directorn), som var kreativt ansvarig och fungerade som hövding i kreatörsläktet. Cd:n kramade folk, fick dem att tro att de betydde något. Han var smöret på allas mackor, uttunnat.

Mellan kreatörerna, produktionsledarna och cheferna – pojkar, flickorna och männen i den ordningen – fanns grabben själv, projektledaren. Han höll koll och såg till så att kunden var nöjd. Projektledaren var äldsta sonen i familjen, det var ordning på honom. Han hade fru och några barn som alla spelade hockey och ibland hittade man honom i garaget hemma i Rönninge med jaktgeväret i munnen. På jobbet delade han en grundläggande insikt med vd:n – kreatörerna var ouppfostrade barn som borde tuktas. Som brottslingar ungefär. Fast känsliga. Han visste dock

att man var tvungen att behandla dessa Steinerskolebarn som ömtåliga konstnärer, annars flippade de.

– Dom är så jävla veka, sa han till frugan hemma. Men dom är bra på att rita.

Det värsta för honom var att han var beroende av oss. På måndagsmötet karvade jag på min Esha medan Projektledar-Tim pratade om nya potentiella kunder. Kunden: en koliknande varelse som tillbringade hela sitt liv idisslande i veckolånga möten. Kundens *raison d'être* var att först ge reklambyrån fria händer och sedan ta emot idéerna och mala ner dem till oigenkännlig diarré i styrelserummet.

Kunden var nästan alltid ett Företag, ett sådant som samlade människor i fula rum och på kursgårdar för timslånga, verbala bataljer. Man kallade detta fenomen Möte – ett slags kontra-produktiv allas-kamp-mot-alla vars resultat var att man sket ut små, små stenar, helst på papper. Detta var företagets främsta syssla – att mala ner berg till småsten, att suga livslusten ur sina anställda samt att vinstmaximera.

När företaget skulle kommunicera med omvärlden gjorde man alltså detta via en reklambyrå, till exempel Byrån där jag satt och åt på produktionsledarens frukt under måndagsmötet. All kontakt mellan kunden och reklambyrån gick genom marknadschefen, vars liv gick ut på att bli populär i ledningsgruppen och att få köra snabba bilar. Med hjälp av en grundlig process, som ibland kunde vara i flera månader, gick reklambyrån och marknadschefen tillsammans igenom precis hur rädd den senare var för att misslyckas inför ledningsgruppen och i livet generellt. Detta fick gärna ske på en mätbar skala och kallas Researchperiod. Under denna period förklarade marknadschefen ofta att han ville att företaget skulle Sticka ut men inte stöta sig med någon, eller Skilja sig från mängden men inte vara annorlunda. Precis som han själv, alltså. Han hade inte varit den skarpaste kniven i lådan

på Handels och gillade att snacka mer än att läsa. Det var därför han inte orkat kolla igenom annonsen som vi producerat tillsammans och som passerat företagets mödosamma tarmsystem. Inte förrän en timme innan annonsen skulle ut i nationell media. Då kollade han den plötsligt och kom med sitt stora bidrag till processen, att ringa projektledaren med gråten i halsen och skrika: **NI HAR MISSAT EN JÄVLIGT VIKTIG DETALJ HÄR! VAD SKA LEDNINGSGRUPPEN OCH PAPPA SÄGA?**

Sedan var det bara för oss kreatörer och originalare att stressa levern ur oss för att hinna ändra ordet i rubriken som han hakat upp sig på.

Resultatet av allt detta? Det som fyllde våra gator och tv-apparater: livrädd, urvattnad skit. Bilder och trettiosekunderspottar bestående av mäktig natur, kritvita tandrader, barn, människor som tittade in i kameran i kontorsmiljö, mäktiga ögonblick i slowmotion där folk i uniform gav paket till varandra (helst med flaggor i bakgrunden). Symbolik som skulle passat perfekt på tyska konstscenen 1938.

– Hej, det är vi som är företaget. Titta vad stor vår logga är. Inte konstigt att alla hatade reklam.

TVÅ

Efter.

Någon gång under natten hör jag någon ropa mitt namn. Jag vet inte om det är dröm eller verklighet. Det spelar heller ingen roll, jag är alldeles för långt bort i skammen för att kunna svara. Vid sex på morgonen vaknar jag till under handfatet. Och det är verkligt om något – ett morgonkallt toalettgolv med lysrörs-ljus i ögonen. Verkligt är också toalettpapperet som har luckrats upp och bildat små, små kolonier av brunt klägg över mina kläder. Men det är ändå oviktigt. Vad som är viktigt, skriker nervsystemet, är smärtan i den vänstra axeln – som jag legat på. Med hopbitna käkar vänder jag mig om på rygg och ligger där en stund, känner smärtan pulsera. Märker hur det högra jeanslåret ger upp för något kallt och blött, en pöl på golvet jag rullat in i. Jag sätter mig upp för att undvika denna våta nyhet och dunkar huvudet i handfatet. Är nära att börja grina. Gör ett nytt försök att resa mig, lyckas bättre denna gång, kommer upp på fötter med händerna på handfatskanterna. Jag tittar mig i spegeln och ryser till av synen som möter mig, monstret som står där. Besatta ögon stirrar rött tillbaka på mig, satan själv verkar bo i avgrunderna som pupillerna blottar. Jag fyller handfatet med kallt vatten, doppar ner huvudet. Kommer upp, fryser. Jag vet vad som ska komma – djupaste självhatet, jag hör det väsa *Dra-*

ditthuvudgenomglassåskallenspricker. Jag rycker i toalettdörren och märker att något faller på andra sidan, blockerar dörren. Pressar mig ut och finner min jacka på golvet. Miche måste ha hängt den på handtaget. Han stod väl utanför och knackade medan jag låg i fosterställning på toalettgolvet. Skamsköljning. *Tatagimitthårdrivhuvudetgenomglasgenomglasgångeftergångeftergångtillsdetintefinnsnågotkvar.* Darrar, hänger på mig jackan, slår på mobilen, ett sms från Miche: ”David, tror du ska softa lite med dig själv och rökta. Kolla galen grej om kuben när du hinner. Youtuba: Tabula Rasa + Deutsche Welle. /M”

Inom mig ropar rösten efter rening.

Working 7.00 to 9.00: En redig protestantisk stålullskur i duschen för att uppnå antiseptisk hy. En tugga Snickers över toaletten, spy, en tugga Snickers till, inte spy! En flaska cleareyes i ögonen för att kunna se människoaporna i ögonen igen om jag blir nödtvungen. Men förhoppningsvis går det att undvika idag. Och så en tredje tandborstning. *Så är jag uppe i helvetets åttonde krets. Som en nyponros.*

Klockan är några minuter över nio när jag öppnar porten till Byrån. Smyger in i prålet som en skugga av den person som forsade fram här för ett halvår sedan. Duckar för receptionistens lystna flirtande med matematisk precision. Allt handlar om vinklarna! Åtminstone för denna nya person som blivit jag. Jag är numera medveten om att det finns vinklar de ser en i och vinklar de inte gör det i. Jag föredrar de senare. Men trots vinkelperfektion och noggrann stegsättning, med mjuk häl och allt, kan jag inte undfly ekot i pelargången. Den marmorerade efterklngen hånar mig, aktiverar skamsköljandet så pass att jag måste skynda på mina steg för att slippa höra mer. Detta skamsmutshattjafs måste tystas och arbetandet ta vid. *Schnell!* Jag blir kommenderad till en sådan fart att jag nästan brakar in i ett skrivbord som

under natten dykt upp från ingenstans. *En installation*. Några gulnade modetidningar i fyrfärgstryck, torkade blommor i en vas, en penna över ett vackert anteckningsblock, ett geometriskt lekset i barnanött rödmålat trä. Det är allt jag tappat och alltid velat ha utan att någonsin ha haft: *Autenticitet. Enkelhet. Kvalitet. Lite jävla styrsel.*

Nu har jag intet. Endast arbetet. Jag kan deprimera mig så mycket jag vill och försöka dra världen med mig i fallet (svårt). Men arbetet kommer aldrig att rucka på sig. Dess imperativ står fast, höjer sig från marmortrappan och tittar barskt ner på mig. *Arbeit!*

– Jag ska, absolut, mumlar jag och hukar mig.

Börjar lydigt gå uppför trappan. Ingen Ganesha finns längre för att få mig på andra tankar.

Det öppna kontorslandskapet är den mest effektiva bevakningsmetod som mänskligheten uppfunnit. Vakter eller chefer behövs inte, vi bevakar varandra istället. Men det riktigt briljanta ligger inte där, utan i vad internbevakningen leder till. Efter en tid vänjer man sig nämligen vid att någon alltid iakttar en. Man börjar räkna med det. Och det är då det händer, det fantastiska, av Foucault upptäckta: man börjar övervaka sig själv. Istället för en antik pisksnärt över ryggen har man en modern slavdrivare i huvudet. Till och med när man inte har något att göra på ett kontor sitter man och klickar maniskt på refresh i inboxen, bara för att låtsas vara duktig inför sig själv.

Trots perfekt kenyansk sulrullning knarrar det betänkligt i de gamla trägolven när jag smyger in på kontoret. Copy-Lucas vänder sig mot mig med panoptikons spejande blick. Redan i ögonvrån uppfattar han att det är jag och lyckas utföra ett slags kringgående cirkelrörelse med blicken. Som om han bara tittat upp av en slump, för att betrakta dammet i luften, och jag råkat

glida förbi hans blickfång utan att han sett mig. Det är med stor precision Copy-Lucas undviker att titta direkt på mig. Någon borde skriva om dessa blickar, vi människor är fanimej riktigt konstnärliga på att ignorera varandra.

Mina kollegor gör allt för att inte se mig. Och jag förstår dem, jag skulle inte ha tittat på mig själv heller. Först fuckar jag ur, sedan levererar jag inte på ett halvår, inte ett smack, och jag vet att alla pratar om det. De frågar sig varför jag ens får vara kvar. Jag också.

Sätter mig vid datorn, knäpper på den och väntar. Inom mig finns bara is och smuts. Inget fokus, inget djup, inget driv. Jag ser mig runt i mjugg för att komma på andra tankar, betraktar mina kollegor i deras upptagenhet. De är så fräscha, självallvarliga och välanpassade att de skulle passat perfekt in i vilken militärjunta som helst. De tror på vad de säger. De möter sin blick i spegeln om morgonen och utropar: Nu kör vi! De levererar. De lever filmen. Jag vet det, för jag har varit sådan själv och även det äcklar mig. I väntan på att datorn ska komma igång lyssnar jag till kommentarerna som fyller rummet.

– Hej! Det är jag! Mitt möte drog över men jag är på gång! Tar en taxi nu! vrålar Projektledar-Tim på telefon.

– Det kunde vara skönt att bryta vänsterställdheten här, eller vad säger du? frågar Cd-William Ad-Oscar.

– Det blir ett bakom-kulisserna-spår med deluxe-twist, säger Ad-Oscar till Vd-Peter.

– Produktionen måste vara fysisk. Så vi kommer använda gamla blyklichéer som trycker ner färgen djupt i papperet. För att få fram känslan i visitkortet, säger Ad-Mona.

Och sådär håller de på. Precis som jag brukade göra. Så jätteviktigt som möjligt.

Min dator går igång, iTunes hoppar i docken och jag drar på mig lurarna. Hög musik gör att jag nästan kan blockera stres-

sen, tankarna och vetskapen att jag måste göra webbskisser för Byrån och för parfymen och tusen andra saker jag glömt. Men min hjärna känns som en död, blöt katt som man kör elchocker i. Jag är så oinspirerad att döden vore att föredra.

Aftonbladet.se frontar med rubriken ”Karins mördare åt hamburgare efter mordet”. Jag scollar nedåt, bland kroppar, Zelmelöware, diettips och katastrofer. Suckar. Jag måste jobba men pallar bara inte, kollar mobilen, kommer på vad Miche skrev, att jag skulle youtuba kuben.

Klipplet heter Abschneiden Deutsche Welle, Tabula Rasa Hotels. Sju och en halv minuter långt, 10 329 views och en massa tyska kommentarer. Jag väntar ett par sekunder medan YouTube laddar upp. Ser mig om, folk far omkring och är viktiga. *Fuck dom*. Jag trycker på play.

En bild på den klassiska Hollywoodskylten, filmad från långt håll. Kameran zoomar ut över gröna kullar, glider ner över präliga hus och landar på en tysk programledare med retroglasögon som står på en trafikerad gata. Han tittar in i kameran.

– Willkommen in Los Angeles.

Han pratar på. Jag fattar inte. Hör honom säga Tabula Rasa Hotels. Sekt, hör jag också. Sedan slutar han prata, går ut på gatan, bred och soldränkt, och ropar in en taxi. Den drar iväg. Vår kameraman hakar på. En bil står vid trottoaren, har uppenbarligen väntat där, kameran hoppar in. Vi kör efter taxin, följer bakljusen, biljaktstylee. Klippet snabbspolas. Vi ökar farten på den breda avenyn, far fram i kilometer efter kilometer, med taxin framför oss. Efter tjugo sekunder, fortfarande på samma breda aveny, stannar vi till vid ett trafikljus. Vi kör upp vid sidan av taxin. Klippet går tillbaka till normalt tempo igen. Kameran glider över baksätet, som är tomt. Programledaren är borta. Trafikljuset slår om till grönt. Taxin kör iväg. Vår bil står kvar.

Klipp till programledaren. Han sitter ensam i baksätet på en

limousin med tonade rutor. Filmar sig själv med ett glas champagne som han höjer mot oss. Pratar. Säger Tabula Rasa Hotels igen. Resten förstår jag inte. Han tittar mot framsätet. Vi ser hans jagade blick. Vad tittar han efter? Han vänder åter blicken in i kameran, samlar sig, höjer glaset igen och harklar lätt.

– Prost.

I nästa klipp stannar taxin till och dörren öppnas. Programledaren fumlar med kameran, tittar ut och ler ansträngt.

– Just a second, säger han till personen utanför.

Det blir svart och i nästa klipp ser vi LA uppifrån. Det är kväll och stadens ljus breder ut sig över dalen. Vår vän vänder sig om mot en allé av träd som leder upp till ett hus, kanske tjugo våningar högt. Huset har inga fönster. Ovan porten lyser ett stort vitt föremål.

– It is time now, säger en kvinna, plötsligt och skarpt.

Programledaren vänder kameran. Men kvinnan har redan en hand uppe och vi kan inte se henne.

– You may only film yourself, you know that, säger hon.

– Okay okay, svarar programledaren lydigt och vänder kameran mot sitt ansikte och den stjärnlösa himlen bakom.

Han börjar gå bakom kvinnan, mot huset. Vi hör deras fotsteg och lyssnar till deras tystnad. När de når porten vrider han kameran uppåt och filmar föremålet ovanför. Kuben är minst en kubikmeter stor. Kameran vrids ner. Porten öppnas och de går in, kommer rakt in i ett slamrande kök. Av ljuden att döma är det ett ordentligt restaurangkök. Programledaren kan inte hålla sig utan vänder linsen mot en kock av asiatiskt ursprung som hackar en bunt salladslökar i småbitar.

– Okay, turn off the camera, säger kvinnan.

Programledaren viskar något till oss på tyska och stänger av.

Svart bild, vit text: ”36 Stunden später.”

Programledaren ligger i en säng. Det är tyst runt honom. Han

filmnar sig själv och tittar in i kameran utan att säga något. Andas tungt. Klipp. Han tittar fortfarande in i kameran. Klipp. Hans ögon. Klipp. Han. För varje klipp kommer vi närmare hans ögon. Till slut är vi i hans pupiller, som reflekterar katedralinsen och en kupolformad rymd där bakom.

Svart bild, vit text: "Am nächsten Tag."

Han befinner sig i ett helt vitt rum. Låter kameran svepa runt. Taket ovan är välvt ända ner till golvet och rummet är tomt så när som på en säng i mitten. Han har en fjärrkontroll i handen, trycker på några knappar och vänder kameran mot rummet. På väggarna projiceras filmer av ett hav. Vi är mitt i det. Enorma vågor rullar runt oss, vi kan till och med höra dem brytas med ett vrål. Han säger något på tyska och vi dyker ner under vattnet och simmar vidare, genom vågsvallet, nedåt. Vi skymtar en grupp valar i djupet – mörka och mäktiga siluetter. Vi simmar mot dem. De rör sig långsamt, fridfullt. De sjunger. Programledaren verkar sjunga med, det är svårt att höra riktigt vad. Vi når valarna, simmar med dem. Stilla. Det är vackert. Kameran vänds mot en vals ansikte. Programledaren utropar något på tyska och jag flämtar till. Valen har en människas ansikte, en gammal kvinna. Programledaren vänder kameran mot sig själv, vi ser att han gråtit, hans ögon är svullna, pupillerna stora. Plötsligt säger han något hårt och spottar på linsen, fortsätter prata, aggressivt. Börjar filma runt runt runt i rummet, han snurrar och snurrar ända tills han till slut faller till marken. Han filmar uppåt. Kaskelottkvinnans ansikte täcker taket. Hennes ansikte förvrids.

I nästa klipp ligger han med kameran på golvet. Han tittar in i linsen, gråter mjukt, andas suckande. Det är vitt bakom honom. Rutan blir svart igen. Inslaget är slut. Jag stirrar på YouTube-rutan. Mållös. En minut går. Jag väntar. På vad vet jag inte. Sedan skriver jag in "Tabula Rasa Hotels" i Google och klickar på första förslaget: www.tabularasahotels.com. Hemsidan jag kommer

in på är vit, helt vit. En textrad stiger upp, som en skuggning: ”Welcome to Tabula Rasa Hotels”. Jag hinner känna igen typsnittet, klassisk Futura, innan orden försvinner. Man anar svagt en kub som snurrar, djupare inne på sidan. Rumskänslan i det vita kommer av en fjäderlätt vinjettering i grågult. Jag tittar närmare, kuben är faktiskt inte en kub, den är mjukare i formen. Jag betraktar hur den spinner därinne. Men inget mer händer. Det finns inget mer att klicka på.

– David! Hallå! vrålar någon vid min sida.

Mitt hjärta hugger till. Jag vänder mig om.